

[Handelsministeren.]

ikke skulle være unaturligt, om et af landene på et vist tidspunkt var kommet længere end de andre. Selv om et sådant eksempel altså kunne findes, fremgik det ikke, at det ærede medlem havde fundet det — han fremdrog det i hvert fald ikke.

Det ærede medlem sagde, at man i Norge havde en bestemmelse, der sagde, at bemanning ikke måtte ske med andre end norske søfolk, hvis sådanne var at få, og at man inden bemanning skulle rette henvendelse til det norske sømandsforbund. Når det ærede medlem bruger dette som angrebspunkt for, at jeg ikke har medtaget dette i søloven, må jeg sige, at en sådan bestemmelse findes ikke i den norske sølov. Det står ingen steder i loven, at rederne i Norge er forpligtede til at henvende sig til sømandsforbundet, og heller ikke noget om, at bemanning kun må ske med norske søfolk. Hvis man følger denne fremgangsmåde, skyldes det overenskomst-aftaler, og — som det ærede medlem vil have forstået af mine bemærkninger både i fremsættelsestalen og i dag: er der noget, jeg ikke ønsker, er det at lovgive om det, der naturligt bør være overenskomststof. Det, der gælder i Norge, er, at man skal være pligtig at bemane med skandinaviske søfolk, sådan at der ikke må være mere end højst $\frac{1}{3}$ ikke-skandinaver om bord i skibe; men der er ingen bestemmelse om, at man skal spørge, og ingen bestemmelse om, at det skal være norske søfolk.

Jeg vil gerne drøfte disse ting i udvalget; jeg gør kun opmærksom på én ting, og det er, at det at indføre en bestemmelse om pligt til bemanning med nationalt mandskab, jo går imod de i øvrigt anerkendelsesværdige internationale bestræbelser for liberalisering og bedre samarbejde landene imellem, også på arbejdsmarkedsområdet.

Det ærede medlem spørger mig, hvorfor jeg ikke er gået med til en kommission. Jeg kan kun sige til det ærede medlem, at de forhandlinger, jeg har ført med organisationerne, har stået på siden oktober 1962, og at jeg gennem disse forhandlinger ikke har fået nogen opfattelse af, at man ville kunne nå noget resultat, der skulle kunne indebære blot antydning af noget som helst på dette område, og det derfor alligevel

ville blive handelsministeren og folkettinget, der kom til at træffe den endelige afgørelse.

Jeg må endvidere føje til, at jeg også har fået en fornemmelse af, at det tidsmæssige hensyn, som denne sag indeholder, ikke kunne tilgodeses, hvis der skulle have været nedsat en kommission til behandling af dette — heri kan man være uenig, men nu har jeg i hvert fald givet udtryk for, hvorfor jeg ikke mener det.

Det ærede medlem var endvidere inde på, at jeg jo ikke gik så langt, som Norge og Sverige i spørgsmålet om den fri hjemrejse. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem bygger denne opfattelse på; han kan ikke bygge den på den norske lovgivning, for der findes intet i norsk lovgivning, der går længere, end jeg gør. Det er muligt, man har overenskomstmæssige aftaler, der går længere. Jeg må måske minde det ærede medlem om, at vi foreslog 12 måneders sejltid, inden man får ret til hjemrejse. I Sverige har man i øjeblikket 18 måneder, så at jeg her skulle have foreslået noget, der var ringere, kan jeg ikke se; og jeg kan føje til, at min norske kollega oplyste mig om, at man i Norge påtænkte at komme ned på de 12 måneder, som også vi påtænker i Danmark, og at man i Sverige giver udtryk for, at man i hvert fald ikke i øjeblikket har overvejelser i retning af at komme ned på en kortere sejltid end 12 måneder. Det ærede medlem bliver vist derfor nødt til at erkende, at der på dette område ikke lovgivningsmæssigt er nogen diskriminering af danske søfolk — hvad der i øvrigt heller ikke bør være.

Jeg har nu, så godt jeg har kunnet det, svaret på de stillede spørgsmål.

Jeg vil gerne til slut som svar på det, det ærede medlem hr. Peter Nielsen drog frem i sin ordførertale: at dette jo var tænkt som en slags søfartens helhedsløsning, men at det ærede medlem gik ud fra, at det kun var en begyndelse, sige, at det har det ærede medlem ret i; det er kun en begyndelse. Den højtærede finansminister har over for mig oplyst, at han håber i dette folketingsår at kunne fremsætte ændringer til sømandsskatteloven, ændringer, som måske skulle betyde en imødekommelse på det område, som det ærede medlem nævnte, nemlig med hensyn til udenrigs-